

Hargitai Ildikó

Távolság

Itt szemben velem a falon egy nő néz vissza rám. A fotó annyira kinagyítva, hogy láthatók a pixelek, de nem csak ettől elmosódott. Távoli, mert bár mindössze öt méterről fotóztam, köztünk volt az eső, egy ablaküveg, az üvegről visszaverődő vizes, csupaszfal, és egy közönséges beton villanyoszlop tükröződése, ráadásul az ablaküveg mögötti függöny árnyéka, és csak ezek mögött a nő. A nő, aki itt a falon, a falról néz el a fejem fölött, a messzeségbe, mégis engem lát, vagy én őt, illetve mégis magamat, és az egész világot is egyúttal. Ez a távoli nő festett faarccal az üveg, a tükröződések, árnyékok mögött festett, csúcscsapkában, fémdíszes festett fa ruhában, bindivel a homlokán csak néz festett szemével az eső mögül, mintha ezer éve nézne, ezer éves tekintettel el a fejem fölött, belém, át rajtam, rajtunk, át Európán, a mi kis bábszínházunkon. Bár Amsterdam nem létezett ezer éve, akkor Európa sem volt egyéb, mint egy viszonylag élhető kontinens, ez az üvegablak sem állhatott ezer éve közénk, sem a beton oszlop, a pixelek, csak a fémdíszes ruha, a bindi a homlokán, ezek igen. Ezek már ezer éve is közénk állhattak! Akkor legyen kétezer! Vagy négy! Még több! Több ezer év! Annyit akarok, hogy nem állhasson köztünk pixel, üveg, kasztot jelző sapka, bindi, fémdíszes festett fa ruhán, semmi, csak az eső, mert az eső felszárad a bőrről! Az eső nem válogat. Egyformán hull Amsterdamba, a hajókra, nőkre, festett arcokra, festetlenekre, elmossa a port, az olajat, arcokat, Opel, Audit, tündérrózsát a csatornák vizén, életveszélyes bicajosokat, fröccsen a sár a harisnyára, botlik a túsarak, és mind futni akarunk, bennünk az érzés, esik, fuss! És mind nyitjuk az esernyőt, kalapot teszünk, kapucnit, lefelé fordítjuk tekintetünk, nézzük a fénylő

aszfaltot, fröccsenő sarat, óvjuk ruhánkat, szökellünk tócsák fölött, fuss! Ezt zakatolja ösztönünk, pedig az eső felszárad a bőrről, nyom nélkül felitatható, mi meg futunk, fedezéket keresünk. Egyszer az esőben kéne állnom, nem nyitni ernyőt, hagyni kalapot, kapucnit, hagyni elfutni az érzést, hogy futni kell, hagyni félelmet, hagyni, hogy lemossa rólam a város porát, kinyitott szememmel felfele nézni, csak a felhőket, gomolygó szürke víztömeget, tudni, hogy miattam koszos, de nem törődni vele, most nem, csak egy kicsit még, addig amíg egyetlenegy esőcsepp a szemembe hull. Olyan régi vagyok. Olyan régi vagyok, mint a víz. Mint a festett arcú nő fája. Olyan régi vagyok, mint az óceán, a Kaszpi tenger, az Etna, mint a sárkányok Komodón. Mint az eső. Egy vagyok velem. Nincs távolság, többé semmivel nincs. Az eső lemosta. Lemosta a bindit, csúcscsapkáját, festett szemét, le a fémdíszes csillogását, ruhája lágy lebbenését, lemosta arcát, festett, komoly mosolyát. Pixelek már rég nincsenek, ölelném magamhoz őt, de nincs távolság többé, lemosta az eső, a fa is én vagyok, nincs többé hús, bőr, hajlatok illata, csók, egy vagyok mindennel, egy vagyok Amsterdammal, esővel, eltűntek csatornák, hajók, tündérrózsák, nem tükröződik többé tócsa tükre, álmok, szerelem, csak én vagyok, az eső, az isten. Micsoda üresség!

